Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26210
Copyright: Admont, Benediktinerstift

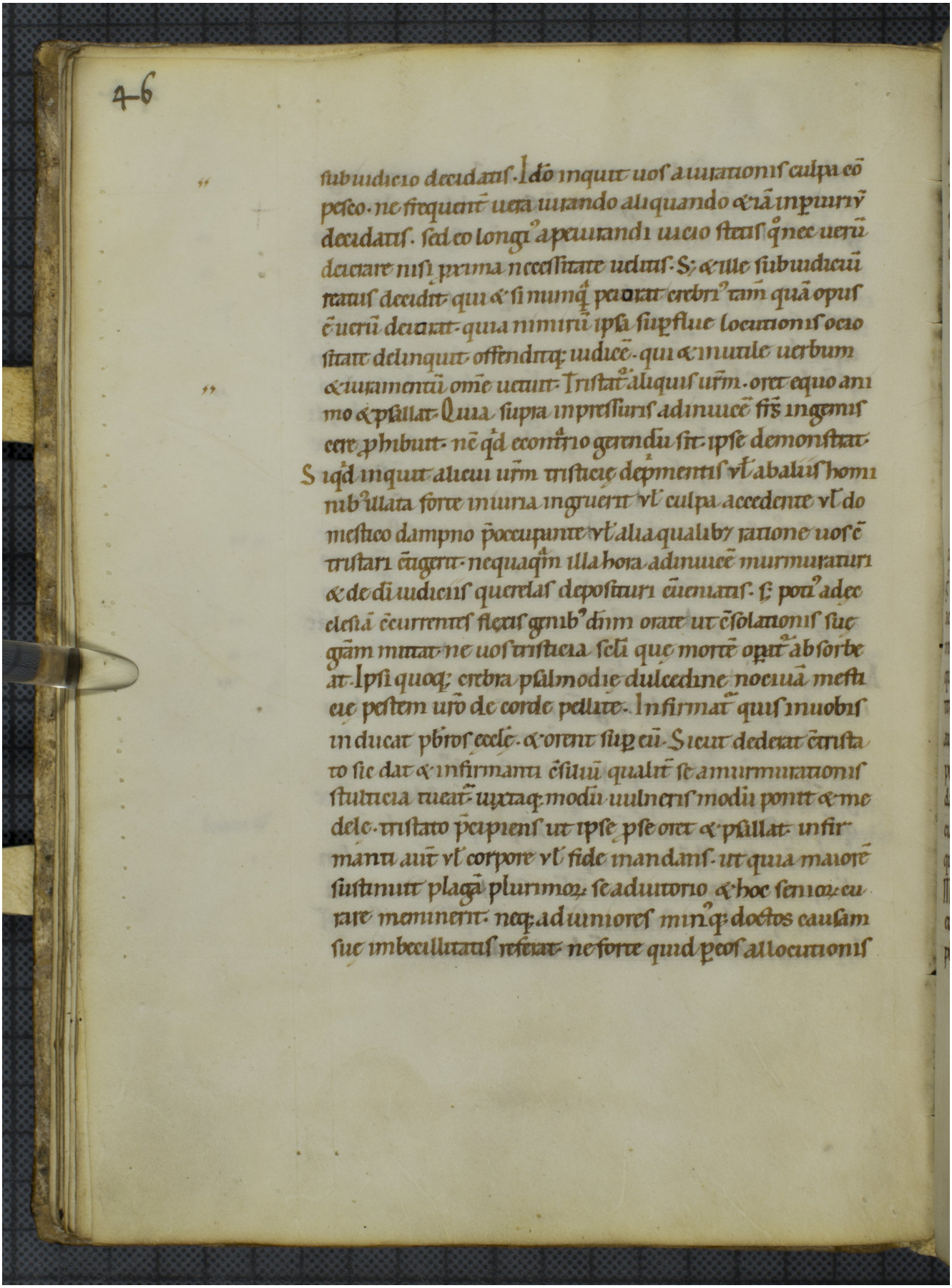

46

sub iudicio decidatis. Ido inquit uos a iurationis culpa cõ
pesco. ne frequenter uera iurando aliquando & iã inpiuriõ
decidatis. sed eo longe a peiurandi uicio stetis q̃ nec ueru
dicere nisi prima necessitate uetitis. Si & ille sub iudicii
statuis decidit qui & si numq̃ peiorat crebro tam quã opus
ẽ ueru dicerat. quia nimiru ipsa superfluae locutionis ocio
sitate delinquit offendiq̃ iudicẽ. qui & inutile uerbum
& iuramentũ omne uetuit. Tristat aliquis urm. oret equo ani
mo & psallat. Quia supra inpressuris adinuicẽ fis ingemis
cere prohibuit. nẽ q̃d econtrario gerendu sit ipse demonstrat.
Si q̃d inquit alicui urm tristicie depmentis vel a alius homi
nib illata forte iniuria ingruerit vel culpa accedente vel do
mestico dampno poccupante vel alia qualib ratione uos ẽ
tristari cogerit. nequaq̃m illa hora adinuicẽ murmuraturi
& de diuiciis querelas deposituri ẽuenatis. si poti adec
clesiã ẽcurrentes flectis genib dnm orate ut ẽsolationis suę
grãm mittat ne uos tristicia seli quę morte opti absorbe
at. Ipsi quoq; crebra psalmodie dulcedine nociuã mesti
cie pestem uro de corde pellite. Infirmat quis in uobis
inducat pbros eccle. & orent sup eũ. Sicut dederat ẽ crista
to sic dat & infirmanti ẽ similũ qualit se a murmurationis
stultitia tueat uxtaq̃ modũ uulneris modũ ponit & me
dele. tristato pcipiens ut ipse pse oret & psallat. infir
manti aut vel corpore vel fide mandans. ut quia maiore
sustinuit plagã plurimoq; se adiutorio & hoc senioq; cu
rare meminerit. neq; adiuniores minoq; doctos causam
suę imbecillitatis referat. ne forte quid peos allocutionis